



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. november 15.
(vasárnap)**

Horváth Géza

„MIND JÓ, AMIT ISTEN TÉSZEN”

Énekek: 272,1-3; 4-6

Alapige: Jób 2,10

Imádkozzunk!

Drága mennyei Atyánk, ajándékozz meg bennünket is ilyen nagy hittel és bizalommal, amellyel megajándékoztad ennek a szép éneknek az íróját is! Adj nekünk ilyen rendíthetetlen irántad való bizalmat és szeretetet, amelyben mi is megvallhatjuk, hogy mind jó, amit te teszel! Jó volt, amit tettél, jó, amit teszel, és amit tenni fogsz ezután. Bárcsak mi is vallanánk azt, hogy te nem teszel velünk olyat, ami kárunkra lenne, hiszen olyan mennyei Atya vagy, aki jókat készítettél a te gyermekeidnek! Köszönjük, hogy te vagy a világosság Atyja, akitől jó adomány és tökéletes ajándék száll alá a te népedre, és hogyha keserűség, nyomorúság, szenvedés érne is bennünket, tudjuk, hogy mérget nem kínálsz nekünk, és javunkra fordítod még a keserűséget is, még a nyomorúságot is.

Köszönjük neked, hogy amikor a gyülekezet csak olyan módon lehet együtt, hogy ki-ki a maga otthonában vagy esetleg egy kórházi ágyon hallgatja az istentiszteletet, mégis kérhetünk, hogy Szentlelked által formálj bennünket gyülekezetté! Tégy eggyé bennünket a magasztalásban, a te szent neved dicsőítésében és akaratod keresésében! Kérünk, hogy Szentlelked tegye ünneppé számunkra ezt a mai napot és ezt az órát, valóban istentiszteletté, amelyet folytathatunk a nap további részében is! És folytathatunk holnaptól, Urunk, az életben, ott, ahol járunk, ahol vagyunk, ahova kényszerülünk, ott is engedd meg, hogy a te dicsőségedre tudjunk élni és rólad tudjunk bizonyosságot tenni!

Kérünk most a hirdetett ígéért, Urunk. Köszönjük, hogy ez által akarod tartani a mi lelkeinket és megtartani bennünket. Erősítsd, kérünk, a hitünket, üdvösségünk eszközét! Kérünk, hogy Szentlelked által adj világosságot igehir-

„MIND JÓ, AMIT ISTEN TÉSZEN”

detőnek és igehallgatóknak egyaránt! Köszönjük, hogy Jézus Krisztus nevében fordulhatunk hozzád, mennyei Atyánk, gyermeki bizalommal. Légy áldott ezért!
Ámen.

Igehirdetés

Isten ígétét olvasom a Jób könyve 2. fejezetének a 10. versének második feléből ekképpen: „Ha már a jót elvettük Istentől, a rosszat ne vennénk-e el? Mindezekben sem vétkezik Jób az ő ajkaival.”

Kedves testvérek, a mögöttünk levő héten ismét nagyot változott az életünk a hétfői korlátozó intézkedések következtében. Különböző volt a fogadtatás is, ahogyan a hírekben hallhattuk, kik hogyan reagáltak erre a bejelentésre. Ebben a helyzetben, amikor a gyülekezet ismét csak online módon kapcsolódik be az istentiszteletbe, szinte lehetetlennek éreztem, hogy ne a Jób könyvéből szóljon az ige. Megmondom a testvéreknek őszintén, hogy már egy másik igehirdetéssel teljesen elkészültem, amikor csütörtökön az Úr mégis arról beszélt velem, hogy azt tegyem el egy másik alkalomra, és most a Jób könyvéből szolgáljak. Egyértelműen jött elém ez az ige: „Ha már a jót elvettük Istentől, a rosszat ne vennénk-e el?” – vallja Jób, ez a szenvedő ember. Ezt az ígét sokan idézik a Jób könyvéből, de inkább a belenyugvást sugallva, semmint az élő hit Istenben bízó lelkületét mutatva. Nem a benne való megbékélést vallva, hanem csöndes beletörődésként elmondva, mintegy szállóigeként vagy közmondásként: „Ha a jót elvettük Istentől, a rosszat ne vennénk-e el?”

Nézzük meg, hogy miről szól ez a mondat! Talán arról, hogy hogyan fogadta Jób az őt ért veszteségeket, tragédiákat? Nem erről szól, mert akkor az emberről szólna ez az ige, hogy különböző élethelyzetekben hogyan viselkedünk. Ezt meg lehet tanulni világi könyvekből is, ehhez nem kellene a Biblia. Nekünk a Biblia azért kell, hogy e mögött a mondat mögött egy gyönyörű hitvallást halljunk Istenről, akinek a személyében Jób nem kételkedik, sem élő valóságát nem vitatja, hiszen csak egy élő személy, csak egy élő valóság tud jót és rosszat is adni. Éppen ezért, Jób ebben a hitvallásban az Úrra mutat, és azt mondja, hogy az, ami az életében jó volt, és most, ami rossz, ami nyomorúság, szenvedés, fájdalom, az is Istentől jön. Jób az ő élő Istenéről tesz bizonyosságot. Elmondja és megvallja ezzel, hogy életét nem a sors vagy a véletlen alakítja, hanem a gondviselő Isten irányítja, akit ő ismer.

Honnan tudjuk, hogy ismerte? Aki Istent ismeri, csak az tud ilyet mondani róla, amit mi olvasunk, és amelyet szintén nagyon jól ismerünk, amikor arról vall Jób, hogy az Úr adta, az Úr elvette; legyen áldott az ő neve. Csak az ember tud Istenről így beszélni, aki az Urat szereti, akinek az Úrral élő kapcsolata és közössége van. Különböznem tudna ilyen biztosan, határozottan ilyen dolgokat mondani, ilyen hitvallást tenni, hogy ha a jót elvettük Istentől, a rosszat is el kell vennünk.

Nézzük meg ennek a mondatnak néhány üzenetét, hogy ebben a helyzetben, amiben ő volt, amely tulajdonképpen korántsem hasonlítható a miénkhöz, ha úgy érezzük is, hogy az életünk egy kicsit korlátozva van. A mi nyomorú-

ságunk hogyan hasonlítható ennek az embernek a fájdalmához, aki itt a földön tényleg elvesztette szerelme tárgyait? Hiszen először elveszti gyermekeit, vagyonát, egészségét, de attól éri a kísértés, akit meg nem veszít el. A legnagyobb próba és a legnagyobb kísértés talán a felesége részéről éri. Az első három csapás – ha lehet így mondani –, attól fosztotta meg, amit úgy mondtunk, hogy a „Jób javai”, de most a feleségének ez a mondata, hogy „átkozd meg az Istent és halj meg”, ez nem a javaitól akarja megfosztani, hanem a hitétől. A hitét támadja meg, belülről akarja tönkretenni, mint ahogy halljuk, hogy a vírus hogyan teszi tönkre egy embernek a tüdejét, hogy milyen rombolást végez benne belül. Most Jób felesége tulajdonképpen ezt akarja tönkretenni: Jóbnak az Úrba vetett bizalmát. Viszont itt kiderül, hogy kinek tartja Jób az ő Istentét, és vall arról, hogy az, ami őt éri, az az Úrral való kapcsolatát és közösségét nem befolyásolja.

Emlékszünk, mivel kezdődik ez a könyv? „Volt Úz földén egy ember, akinek Jób volt a neve. Ez az ember feddhetetlen, igaz, istenfélő volt, és bűngyűlölő”, és amit az 1. rész 1. verse megállapít, az itt most a 2. fejezet 10. versében kiderül, hogy mennyire igaz! Amit megállapít az ige, hogy feddhetetlen, igaz, istenfélő, bűngyűlölő, az a feleségével való beszélgetésben, a hétköznapi kiderül, hogy valóban így van-e. Úgy is mondhatnánk, hogy most vizsgáljuk ez az ember gyakorlatból. Kiderül, hogy amikor a feleségével beszél, akkor egy óriási csatátéren van, és kiderül, hogy ebben a hitharcban hogyan győzedelmeskedik.

Tudjátok, a Jób könyvéről azt lehetne mondani, hogy ez a könyv tulajdonképpen arról szól, hogy ezt az embert, milyen erősen tartja kezében az Úr. Nem arról szól ez a könyv, hogy milyen erősen áll meg Jób az ő hitében, hanem arról, hogy az az Isten, akinek a gyermeke, akihez ő hit által ragaszkodik, az Úr milyen erősen tartja a kezében. Amikor a felesége Istentől való elszakadásra, tagadásra akarja rávenni, akkor Jób úgy gondolkodik, hogy „ez az Isten nem szakadt el tőlem, nem tagadott meg engem; minden, még a rossz is az ő kezéből jön, hát én hogyan szakadhatnék el tőle?” Jób ezzel azt vallja, hogy Isten hatalmában van jót vagy rosszat adni. Boldog ember, testvérek, aki ezt tudja, és boldog ember, aki így hisz, és ilyen kapcsolata van az Úrral, hogy semmit nem kételkedik a felől, hogy neki hatalmában van az, hogy mit ad nekünk! Neki joga van azt adni, amit akar.

Ha az egész Szentírást megnézzük, akkor Jób is bizonyára tudta, és tudják mások is, hogy viszont Isten irántunk való szeretete nem kétséges. Aki a rosszat adta neki – vallja ezzel Jób –, ugyanaz, aki a jót adta. „Ha a jót elvettük Istentől, a rosszat ne vennénk-e el?” Vagyis, ezzel vallja, hogy Isten nem változott meg. A hit, éppen ezért, az Úrra való ráhagyatkozás. Ez a bizalom: az ő kezéből jön minden. Itt nagy kérdés az, hogy meddig tart a mi hitünk? Mikor, hogyan nyilvánul meg a hitünk? Addig, amíg a jót elveszük Istentől? Amíg – bocsánat – hasznunk van belőle, de mihelyt fordulatot vesz az életünk, akkor már nem?

Jób története erre is tanít bennünket, amit a kezdő és majd a záró énekben is fogunk énekelni, hogy a hit ezt vallja: „Mind jó, amit Isten tészén...” És

„MIND JÓ, AMIT ISTEN TÉSZEN”

nem csak úgy, általánosan a világgal, hanem így folytatja az énekíró: „Ő énvélem is úgy tégyen, Mint kedve néki tartja.” Nagyon fontos az énekben ez a szó, hogy „tégyen”, mert ebben nem csak az van, hogy úgy tesz, hanem úgy tegyen! Vagyis a hívő ember nemcsak a jelenét teszi oda az Úr kezébe, hanem a jövőjét is. Úgy tesz velem, és úgy tegyen majd velem a jövőben is, ahogy neki kedve tartja, mert „Ő az Isten, Ki ínségben Az övéit megtartja, Hát légyen, mint akarja!” Csodálatos, amikor megszólal az énekben, hogy valaki úgy ismeri az Urat, valaki úgy tud Istenről vallani, hogy „mérget ő nem kínál”! Ő nem fog cserbenhagyni engem, hanem a kísértéssel együtt a kimenekedést is megadja! A nyomorúsággal együtt a hozzá szükséges erőt és kegyelmet is megadja.

Éppen ezért olvassuk a Rómabeliekhez írt levél nagy igéjét: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van.” Ezt az ígét olyan rég ismerem, és ma jutott eszembe, hogy nem úgy van benne, hogy akiket Isten szeret, azoknak minden javukra van, hanem „akik Istent szeretik”, mert akit Isten szeret, annak minden javára van, és hogy Isten szeret, ez nem kétséges! Pál apostolnak sem volt kétséges, amikor a Rómabeli gyülekezetnek ezt megírta. Éppen ezért úgy szól az ige, hogy „akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van”.

Itt a nagy kérdés az, hogy szereted-e így az Urat, és nem csak egy olyan fel-fogásod van-e Istenről, amilyen az átlagembernek vagy sokszor még a vallásos embernek is? Mikor egyszer valakit megkérdeztem, aki egyházi iskolába járt, hogy milyen istenképe van, ki a mi Istenünk, akkor azt mondta: tudod, Isten a jókat megjutalmazza, a gonoszokat megbünteti. Hát igen, de a Biblia szerint ez nem hit! A Biblia szerint a hit az, hogy ez az Isten az övéit kegyelmesen hordozza; szenvedéseken, próbákon, tragédiákon át is megtartja, mert szeret. Ez a hit és ez a bizalom. Úgy is mondhatnám, hogy amikor Jób azt mondja: „a jót elvettük Istentől, a rosszat ne vennénk-e el?”, valahogy Dávid is ehhez hasonlóan gondolkodik. Emlékszünk, amikor a népszámlálás után megbüntették, azt mondja Dávid, hogy inkább essünk az Úr kezébe, mert ha tőle jön a fenytés, az sokkal jobb, mintha idegen népektől, mintha máshonnan jön valamilyen veszedelem!

Igen, testvérek, előbb-utóbb mindannyian, vírushelyzettől függetlenül is valószínűleg át fogjuk élni ezt, hogy ha a jót elvettük Istentől, a rosszat ne vennénk-e el, mert megyünk az öregedés felé. Egyre több betegség vesz erőt rajtunk. Megrendül az egészségünk, vagy esetleg a fizikai erőnk fog elhagyni bennünket. Gyászt fogunk hordozni, amikor elveszítjük azt, aki számunkra nagyon kedves volt. Valaki elveszthet egy munkahelyet, amelyet nagyon szeretett, vagy valamilyen olyan csapás éri, amire nem számított. Vajon tudunk-e így gondolkodni: a jót elvettük Istentől, a rosszat ne vennénk-e el?

Olyan szép, ahogy a Káténk összefoglalja, hogy mit jelent a mi gondviselő Istenünkbe vetett hit! Így hangzik a kérdés: Mit használ nekünk Isten gondviselésének ismerete, hogy Isten gondot visel erről a világról és benne rólunk? És a felelet így hangzik: mindennemű viszontagságban tűrők, a boldogságban hálások, a jövőt illetően hűséges mennyei Atyánk iránt jó reménységben le-

gyünk. Tehát a boldogságban hálásak, a nyomorúságban, viszontagságban türelmesek, a jövőt illetően pedig legyünk jó reménységgel a mi hűséges menygyei Atyánk iránt! Így van együtt múlt, jelen és jövő a hívő ember hitvallásában, és még ebben a mondatban is: hogyha a jót elvettük Istentől, a rosszat ne vennénk-e el!

Kedves testvérek, Jób mintha tudta volna azt, amit tudott Pál apostol és az Újszövetség hívói. Amit Pál apostol így mondott: azért vesszük el a rosszat, és azért megyünk át a siralomvölgyén, mert a jövőt illetően teljes reménységünk van. Miért? Azért, mert egy jobb vár ránk. Azért, mert a mi Urunk, Jézus Krisztus, amikor elment erről a földről, a tanítványainak szomorúságára, nyomorúságára, kételkedéseire azt mondta: „helyet készítek nektek, és ahol én vagyok, ott lesztek ti is; eljövök és magamhoz veszek titeket!” Éppen ezért, a hívő embernek a nyomorúságban is van jövőképe, jövőbe vetett reménysége, hogy a jobb felé megyünk.

Mai igénk mondja a Filippi levél 3. fejezetéből, hogy ezt a nyomorúságos testünket Isten elváltoztatja, és hasonlóvá teszi az ő dicsőséges testéhez. Vagy amikor Pál apostol azt mondja, hogy „kívánok elköltözni és az Úrral lenni”, aki odatárta az Úr elé a betegségeit, a nyomorúságát, a szenvedését, de tudta, hogy az sokkal inkább jobb, és ő afelé megy. Azt mondja, hogy vágyakozik elköltözni, mert nemcsak a múltért hálás, nemcsak a jelenben támaszkodik az ő Istenére, hanem a jövőt illetően is teljes reménysége van. A jövőt illetően gondoskodott arról a mi Urunk az igében, hogy belelássunk az eljövendőbe, amennyire nekünk szükségünk van ahhoz, hogy élő reménységünk legyen, amire ő megszabadított bennünket.

Mindezekben sem vétkezett Jób, amikor azt mondta, hogy „ha a jót elvettük Istentől, a rosszat ne vennénk-e el”. Jóbnak is volt egy jövőképe, csak az nem itt olvasható, hanem egy kicsit később, amikor arról vall: „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll.” Milyen csodálatos reménység! Milyen drága bizalom az Úr felé! Mindezekben nem vétkezett Jób az ajkaival; mert mi a vétek? A vétek: nem így gondolkodni. Ha valaki úgy gondolkodik, hogy a jóért abszolút nem hálás, a nyomorúságban pedig zúgolódik, háborog, esetleg Istent hitetlenül kérdőre vagy felelősségre vonja, akkor vétkezik.

Jusson eszünkbe, amit Jakab írt a levelében a hívőknek, az 5. fejezet 11. verse így szól: „Jóbnak tűrését hallottátok, és az Úrtól való végét láttátok, hogy igen irgalmas az Úr és könyörületes.” Tehát Jób története, tűrése és hitvallása még nemzedékeken át élt úgy, hogy több száz évvel később Jakab ezzel a példával buzdítja a hívőket. Érdemes volt ezt vallani? Igen. Érdemes volt, hogy ezzel a példával szolgáljon a későbbi nemzedékeknek, amelyek lehet, hogy a kísértés, a próba, a nehézség, a nyomorúság között elcsüggednének, elvesztenék a hitüket, az Úrba vetett bizalmukat vagy reménységüket, és akkor Jób példája erősíti őket.

Ó, bárcsak maradnának fenn ilyen történetek rólunk is: a te hitvallásodról, meg az én hitvallásomról; a mi hitünkéről: a te hitedről, meg az én hitemről!

„MIND JÓ, AMIT ISTEN TÉSZEN”

Bárcsak ezt mondanák a következő nemzedékek: az én apám vagy nagyapám, dédapám vagy ükapám hogyan viszonyult bizonyos kérdésekhez; hogyan reagált élethelyzetekben; mit vallott meg a családban! Hiszen lényegében ez is egy szűk családban való hitvallás, amikor azt mondja a feleségének, hogy ha a jót elvettük Istentől, a rosszat ne vennénk-e el!

Eszembe jut egy ének, a 61. Halleluja, melyet egy chicagói ügyvéd és kereskedő írt akkor, amikor négy lánya hajószerencsétlenség következtében az óceánba veszett. Egyébként ez az ügyvéd hat gyermekét temette el. Akkor írta ezt az éneket, amikor ő is hajóra szállt, és a feleségéhez ment, aki megmenekült ebből a hajókatasztrófából. Figyeljük csak a sorait: „Ha lelkem az Úrba’ nyugodva pihen, Bár távol a vész fenyeget, Én egyre örömtelenebb énekelem: „Kebelen, kebelén pihenek. Ha üldöz a sátán s ijesztetni akar, Biztatva az Úr szava kél. Szent vére, tudom, befedez, betakar, Menedék, menedék ez a vér. Az Úr maga hordta az én bűnömet, S a lelkem, azóta szabad. Kereszten az éltilével érte fizet, Ó dicsérje dalom az Urat!”

Valami hasonlót tett ő is, mint Jób, és azóta sok-sok neves vagy névtelen, ismeretlen vagy ismerős hívő ember vallott így élete nagy nyomorúságában, fájdalmában, esetleg tragédiájában, hogy az Úrtól jön minden. „Az Úr kezében vagyok és ő fog engem megtartani.”

Végül hadd szóljak arról, hogy mi mennyivel többet tudunk már, mint Jób! Milyen megdöbbenő, hogy Jób az ő akkori istenismeretével, kijelentés hiányában ilyen hitvallást tudott tenni, hogy ha a jót elvettük Istentől, a rosszat ne vennénk-e el! Mi, akiknek kezünkben van a teljes kijelentés, a Szentírás, és akik már tudunk arról, hogy Isten gondviselő szeretetét és kegyelmét csak Jézus Krisztusban és mennyei Atyánkon keresztül szemlélhetjük, mennyivel többet tudunk, és mennyire kevesebb hitvallás teszünk! Mennyivel többet tudunk arról az Istenről, akiről nem az a kérdés, hogy jót adott vagy rosszat, hanem a legnagyobb kérdés, amit ez az ügyvéd megírt az énekben, hogy adta az ő egyszülött Fiát váltságul sokakért!

Mi már tudjuk a Bibliából, hogy neki semmi jó nem jutott itt a földön osztályrészül. Nem úgy volt, hogy ő elvette a jót is az Úrtól, mert a Biblia szerint ő csak a rosszat vette el. Hiszen születése, testet öltése már szenvedés volt. A menny dicső Királya, amikor eljött hozzánk az üdvnek hajnalán, hogy a sötétségben világosság ragyogjon, a menny dicső Ura, Teremtője és Alkotója egy jászolban fekszik rongy ruhában. Halálra üldözik és keresik, menekül és rója a kilométereket. Le akarják taszítani egy szikláról. Kiküldik a határukba: eredj innen, mert a disznókat is többre becsüljük, mint téged, meg a te ígédet! Akire azt kiáltják, hogy „feszítsd meg!” Akit náddal vernek a bársonyban. Ő csak a rosszat vette el, és annyira elvette a rosszat, hogy ott a Gecsemáné-kertben úgy imádkozott, hogy „Atyám, ha lehetséges, múljék el ez a keserű pohár, de ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te!”

Adja meg az Úr, testvérek, hogy sok-sok szenvedésben, esetleg nyomorúságban, de jólétben, gazdagságban, egészségben és mindenféle jóban is tudjuk, hogy mi az Úr kezében vagyunk! Őtőle jön minden. Neki adunk hálát minde-

nért, mert tudjuk, hogy ő mivelünk is úgy tesz, ahogy kedve néki tartja, amint akarja, de ez nem kénye-kedve szerint való osztogatás, hanem ahogy Jézus Krisztus mondta az Atyáról: „ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.” Akiról a hitvallásunkban úgy vallunk, hogy az ő akarata nélkül egy hajszál sem eshetik le a mi fejünkről. Sokszor valóban könnyek között kell ezt vallanunk! Sokszor szomorú szívvel, mégis, lelki örömmel megújulva kell bizonytságot tennünk, hogyha a jót elvettük Istentől, a rosszat ne vennénk-e el!

Nem vétkezett Jób azért, mert ezzel is áldotta az Urat. Mi is, testvéreim, áldjuk az Urat, és magasztaljuk azt az Istent, aki Jézus Krisztusban Atyánk lett, és akiről Jézus Krisztus azt mondta: „ha ti tudtok a ti fiaitoknak gonosz létekre jó ajándékot adni, hát hogyan tudna a ti mennyei Atyátok!” Mindent vegyünk az ő kezéből! Mindenért őt magasztaljuk! Áldjuk az Urat most imádságban, és boruljunk le előtte!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, olyan jó, hogy a te igédet olvasva, hallva Jób hite világít előttünk még sok száz év múlva is! Nemzedékről-nemzedékre olvasták, hallották ezeket az igéket a te gyermekeid nyomorúságok között, üldöztetésekben, támadásokban, meg nem értésben, és köszönjük, hogy mi is, Urunk, jót is, rosszat is elvehetünk a te kezedből. Add, hogy így gondolkozzunk, így bízzunk benned, és így bízzuk rád egész életünket, mint a mennyei Atya karjaira!

Hadd köszönjük meg neked, hogy nem hagytad magára ezt a világot. Nem alszol, és nem szunnyadsz most sem, amikor ilyen nyomorúság pusztít az egész világon, amikor szeretteiket temetik családok a vírus miatt. Köszönjük neked, Urunk, hogy élő reménységünk lehet. Ha félelmek között élünk is, óvatosan járunk és vigyázunk magunkra, engedd, hogy hadd legyen bennünk az az öröm, hogy te bűnei ellenére is még mindig kegyelmezel ennek a világnak! Adod az igét, hirdettetik a te evangéliumod, hívod még magadhoz az elveszettet. Kérünk téged, hogy akik nyomorúságba kerülnek, betegségbe, valamilyen fájdalomba, hadd váljon javukra, hogy abban az állapotban is keressenek téged, míg megtalálható vagy, és hívjanak segítségül!

Könyörülj meg ezen az egész világon, Urunk, benne a te hívó gyermekeiden! Kérünk, hogy könyörülj meg rajtunk is, az egész gyülekezeten, Urunk! Gyógyítsd azokat, akik beleestek a betegségbe, akiket gyötör a vírus! Kérünk téged, hogy tartsd meg őket hitükben, reménységükben, és ha lehetséges, testükben is, hogy meggyógyulhassanak! Kérünk szeretteinkért, kérünk a gyermekekért, fiatalokért. Kérünk, hogy te járj előttünk, hűséges Megváltónk, hűséges Urunk, és engedd, hogy rád bízzuk egész életünket! Így jó kezekben tudhatjuk magunkat, mert a te atyai kezéd a legjobb kéz, ami létezik ezen a világon.

Ámen.

272. ének

1. Mind jó, amit Isten tészén, Szent az ő akaratja,
Ő énvélem is úgy tégyen, Mint kedve néki tartja.
Ő az Isten, Ki ínségben Az övéit megtartja,
Hát légyen, mint akarja.

2. Mind jó, amit Isten tészén, Ő engemet meg nem csal,
De igaz ösvényen viszen, Én megelégszem azzal,
Hogy kedvében, Kegyelmében Ő forgatja dolgomat,
Csak rá hagyom magamat.

3. Mind jó, amit Isten tészén, Ő engem meg nem utál,
Mint jó orvosom, úgy tészén, És mérget ő nem kínál.
Orvosságot, Boldogságot Énnékem készít, tudom,
Azért csak benne bízom.

4. Mind jó, amit Isten tészén, Ő az én idvességem,
Ő velem rosszul nem tészén, Rábízom egész éltém.
Örömben, Keresztemben Mind nyilván megmutatja,
Hogy javamat akarja.

5. Mind jó, amit Isten tészén: Ha oly pohárt innék is,
Amelynek íze szívemnek Nagy-keserűn esnék is,
De eltűröm, Mert víg öröm Felváltja ezt végtére,
Sok búm enyhítésére.

6. Mind jó, amit Isten tészén, Mind örökké ezt vallom,
Ha rajtam bú, bánat lészen S kell bosszúságot látnom.
Mindazáltal Megvigasztal, Mint édes Atyám, engem,
Mert csak ő segítségem.